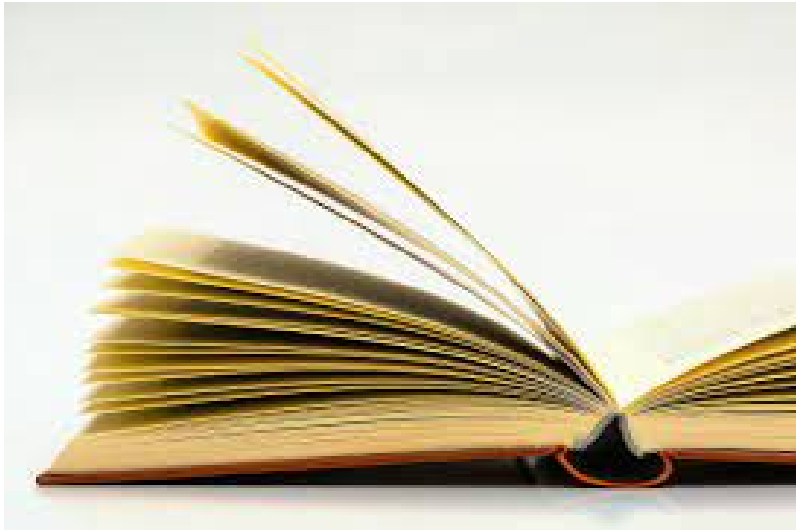

Dvaja najlepšie kamaráti

20.10.2021 20:06

Zo školy

Autor : [Diana Murínová, ZŠ Dobšinského, Rimavská Sobota](#)

Dvaja najlepšie kamaráti

V maličkaj dedinke, blízko pri lese, žilo jedno dievčatko so svojimi rodičmi. Bývali v malom bielom domčeku. Dievčatko sa volalo Ninka. Ninka milovala zvieratká, no žiadne nemala. Bola totiž alergická na sršť.

Rodičia videli, aká je Nina bez zvieratka smutná. „Všetci majú zvieratká,“ povedala Nina mamke. No mamička ju chcela prehovoriť, aby tak veľmi po zvieratku netúžila. „Nina, buď rozumné dievča, veď vieš, že máš alergiu na sršť. Ak by si mala napríklad mačičku a stále by si ju hladkala, mohla by si skončiť v nemocnici.“ A tak smutná Nina odišla do svojej izby. Na druhý deň sa Ninkin ocko vybral na poľovačku. Nina chcela ísť s ním. Jej ocino jej to ale zakázal, vraj má pomôcť mame. Nina sa však potajomky vybrala za otcom. A o chvíľu sa ocitla v lese. A čo sa nestalo? Nina stratila otca z očí a zablúdila v lese. Márne sa obzerala, volala o pomoc, snažila sa vrátiť späť, cestu nenašla. „Tak mi treba,“ hnevala sa sama na seba smutná Nina. Sadla si na peň – a tu zrazu spoza pňa vyjde malé šteniatko. Keď ho Nina videla, veľmi sa potešila, že sa jej splní sen, a predsa len bude mať zvieratko. „Ahoj, drobec, stratil si sa? Neboj sa, ja ti neublížim, ale čo povie mama, keď ťa uvidí? Asi sa bude hnevať. Alebo mám lepší nápad! Postavíme si z konárov stan a tam budeme bývať!“ A tak Nina pozháňala konáre a postavila stan. Bola taká šťastná, že úplne zabudla, že ona vlastne nesmie hladkať zvieratá. A čo robili Ninini rodičia? Všade ju hľadali, no nikde nenašli. Zúfalí šli domov. Zatiaľ si Nina užívala pobyt v lese. „Ty si zlatučký psík. Len škoda, že nemáš meno. Hmmm... Ale mne nič nebráni, aby som ti ho dala. Budeš sa volať... Max! Mmm, nie. Lapaj! Ani to sa ti nehodí. Tak... Lucky! Áno, budeš sa volať Lucky! No a teraz sa Lucky budeš musieť naučiť poslúchať. Začneme hneď zajtra, aj tak je už pomaly noc,“ povedala Nina a išli si obaja ľahnúť. Na ďalší deň sa Nina aj Lucky zobudili na výstrel. „To musí byť ocko! Prišiel ma hľadať! To znamená, že sa musíme rozlúčiť. Alebo pôjdeš so mnou? Áno, zoberiem ťa a už ťa nikdy neopustím!“ A tak Nina zobrala Luckyho so sebou a počúvali, skadiaľ sa ten výstrel ozýva. „Nina, tu si!“ zvolal nadšene ocko. „Pusti toho psa! Veď pôjdeš do nemocnice! A si celá od chlpov!“ povedal prekvapene otec a hneď chcel Luckyho schytiť, že ho odoženie, no vtom Nina zvolala: „Nie, oci! Nechaj Luckyho na pokoji! Nevidíš, že sa ťa

bojí?! A okrem toho... ja už vôbec nekýcham! Lucky ma vyliečil!“ „Nie, Nina,“ odpovedal jej otec. „Ten pes ťa nemohol vyliečiť! Je to len pes.“ „Oci, ten pes má aj meno a volá sa Lucky. A naozaj ma vyliečil!“ trvala na svojom Nina. „Nedávaj cudzím psom mená, je to len obyčajný pes, ktorý ťa vyliečiť nemohol! A už sa so mnou nehádaj!“ ukončil Ninin oco rozhovor a šli domov.

Ale Lucky ich nasledoval, lebo nechcel stratiť svoju najlepšiu kamarátku. Keď však Ninini rodičia videli, že Lucky dobehol až k nim, a to len kvôli Ninke, zľutovali sa a Luckyho si zobrali. Lekári potvrdili, že Lucky je zázračný pes a že má zázračnú krv. No a Lucky sa u Ninky cítil ako v nebi.

Autor: Ema Botošová, V.A

Časopis školy

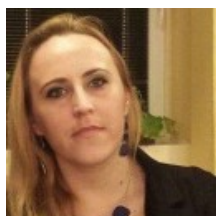

Zlaté pero

Hodnotenie článku

★ 3.50

Autor článku

Diana Murínová

Spoluautor článku

Ema Botošová, V.A

**Počet
článkov**

136

**Priemerná
čítanosť**

765.26